

ДУМИ НА УТЕХА И НАДЕЖДА

Дейвид Уилкерсън

4 Май 2009

Да обновиш вярата си в трудни времена

Исус служеше на огромно множество, когато хората започнаха да огладняват. Той извика настрана ученика Си Филип и му зададе важен въпрос. „Исус каза на Филип: Откъде да купим хляб, за да ядат тези? А това каза, за да го изпита; защото Той самият знаеше какво щеше да направи” (Йоан 6:5-6).

Исус казваше: „Филипе, всички тези хиляди хора са гладни. Кажете ми, как ще ги нахраним? Какво мислиш да направим?” Каква любов от страна на Христос! Стиха ни казва, че Той през цялото време е знаел какво ще направи. Но се опитваше да научи Филип нещо важно и урокът, който искаше да предаде е от голяма важност и за нас днес.

В този момент, както никога в историята досега, света се люлее над бездната. Настоящото разместване на пластове идва във време, когато, както никога преди християните навсякъде по света са изправени пред изпитания. Множества стоят будни посред нощ, опитвайки се да решат проблемите си: „Може би това ще се получи; не, не. Може би това ще ми реши проблема; не, и това няма да проработи. Какво ще правя?”

Когато Исус зададе този въпрос на Филип, учениците нямаха проблем само с хляба. Те имаха проблем с пекарнята, парите, раздаването на хляба, транспорта и времето. Съберете всичко и ще разберете, че имаха толкова проблеми, колкото не можеха да си представят. Ситуацията им беше абсолютно невъзможна.

Възлюбени, помислете за това: в невъзможната ви ситуация при вас идва Исус и ви пита: „Какво да правим с това?” Той знае точно какво ще направи. Той има план. Но също така иска да знае как ти, слугата, ще се изправиш пред трудностите.

Правилният отговор на Филип би бил: "Исусе, Ти си Бог. За Теб няма невъзможни неща. Така че, предавам този проблем на Теб. Вече не е мой, а Твой."

Повече от всичко, Исус искаше Филип да си спомни думите, които вече му беше казал за Божията вяроност. Аз вярвам, че Христос иска същото и от хората Си днес. Той ни е дал силни думи на утеха и надежда точно за такова време на криза. И ние трябва да си припомним тези истини, когато сме изправени пред голяма нужда.

1. Бог ни напомня: „Аз съм силата, а също Съм и състраданието.“

„Жал Ми е за множеството, защото три дни вече останаха с Мен и нямат какво да ядат; а не искам да ги разпусна гладни, да не би да им прималее по пътя.“ (Матей 15:32). Тук Исус казва нещо на вярващите от всички поколения: „Ще направя за хората Си нещо повече от това просто да ги изцера. Ще се уверя, че имат достатъчно храна. Загрижен съм за всичко в живота им.“

Искам да разберете, че Аз не съм единствено сила. Аз съм и състрадание. Ако Ме разглеждате само като изцерител или чудотворец, просто ще се страхувате от Мен. Но ако Ме видите като състрадателен дарител на добри дарове, ще Ме обичате и ще вярвате в думите Ми.“

Пиша това послание до всеки християнин, който е на ръба на изтощението, готов да падне, съкрушен от настоящата ситуация. Ти си бил верен слуга, хранил си другите с убеждението, че Бог може да направи невъзможното за тях. Но имаш съмнения в Божието желание да се намеси в твоята ситуация.

Помислете за онези в Христовото тяло, на които сте говорили думи на вяра и надежда – хора, изправени пред подобни безнадеждни ситуации. Вие сте ги увещавали: „Не се предавай! Бог върши чудеса и обещанията Му са истина. Не губи надежда, защото Той ще отговори на вика ти.“

Окуражавал съм по този начин много пъти, но наскоро Святия Дух ме попита: „Дейвид, наистина ли вярваш в чудеса?“ Аз отговорих: „Да, Господи, разбира се, че вярвам. Вярвам във всяко чудо, за което съм чел в Библията.“ Но това не е достатъчно добър отговор. Точно сега, Бог пита всички свои хора: „Вярваш ли, че мога да направя чудо за теб?“ И не само един път, но чудо във всяка криза, за всяка ситуация, в която се намираме.

Ние се нуждаем от нещо повече от отминалите чудеса, за които сме чели в историята. Нуждаем се от настоящи, лични чудеса, изработени за сегашната ни криза – ситуация, в каквата не сме били досега. Кажи ми, докато си изправен пред настоящите си трудности, наистина ли вярваш, че Бог ще те избави? Вярваш ли, че Той ще направи чудо за теб по начин, който не може да си представиш?

Това е въпросът, който Исус зададе на Филип и се нуждае от истинска вяра – този вид вяра, която успокоява сърцето и кара „войните да престанат“. Само тя ще ни даде сигурността, че можем да си почиваме в грижите на Отец, вярвайки Му, че може да ни избави по Неговия начин и в Неговото време.

2. Вярата по време на трудности ни осигурява „добро свидетелство“.

„Защото заради нея (вярата) древните получиха свидетелство.“ (Евреи 11:2). Гръцката дума за „получавам“ тук означава „да свидетелствам, да стана свидетелство“. Нашите предшественици в Господ имаха твърда вяра и тя стана свидетелство на света за Божията вярност в трудни времена.

Помислете какво преживяха предшествениците ни: потоци, присмех, окови, затвор, пожари, мъчения, война, лъвски дупки. През всичко това вярата им в Бог не се поклати. Как? Те имаха вътрешното свидетелство, че Бог е доволен от тях. Праотците ни знаеха, че Бог им се усмихва с думите: „Браво! Ти повярва и Ми се довери.“

„А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и че възнагражда тези, които Го търсят.“ (Евреи 11:6). Когато запазим вярата си в трудни времена, ние получаваме същото уверение от Святия Дух: „Браво. Ти си възлюбеното Божие свидетелство.“

Докато си почиваш в бурите, стоейки твърд във вярата си, ти придобиваш „добро свидетелство“ и служиш като фар на надежда за заобикалящите те. Хората, които гледат живота ти – в работата, у дома, в квартала – научават, че и за тях има надежда. Докато те наблюдават по време на кризата, те осъзнават: „Ето един човек, който не е изгубил вяра в Бог. Той не се страхува. Кое му дава сила да вярва в такъв тежък момент?“

Нашият Бог ни е снабдил с всичко, от което се нуждаем, за да издържи вярата ни, дори, когато бедствията станат по-големи. На нас ни е дадено свидетелството на Святия Дух, Който обитава в нас и напълно откритото Божие Слово в Библията. Това ще ни укрепи, осигурявайки ни добро свидетелство, дори когато света се клати.

3. Дадено ни е голямо оръжие срещу страха.

Когато страха стане съкрушителен, трябва да си припомним колко велик е нашия Бог. Трябва да си спомним за всичките велики освобождения на онези, които са Му вярвали и да изискаме същата могъща сила в настоящото си изпитание. Страхът не може да задуши никой слуга, който има видение за Божието величие.

Неемия добре знаеше това. Той крачеше надолу нагоре, докато Ерусалим беше обграден от мощен вражески съюз, готов за атака. Един изтощен остатък от хора работеше ден и нощ, за да възстанови стените на Ерусалим. Тези изморени работници трябваше да трудят с чук в едната ръка и меч в другата. С напредване на времето, в тях започна да се прокрадва страх.

Как успяха да устоят без да се подадат на страха? Неемия им напомни колко велик и могъщ е техния Бог: „И огледах и станах, и казах на благородните, на първенците и на останалия народ: Не се бойте от тях, помнете великия и страшния Господ и се бийте“ (Неемия 4:14).

Точно така се справи и Моисей със страха в Израил. Той каза на народа: „Ако кажеш в сърцето си: Тези народи са по-големи от мен, как мога да ги изгоня? — не се плаши от тях; помни добре какво направи ГОСПОД, твоят Бог, на фараона и на всичките египтяни... Не се ужасявай от тях, защото ГОСПОД, твоят Бог, е сред теб, Бог велик и страшен” (Второзаконие 7:17-18, 21).

Моисей казваше: „Ще се изправите пред много големи врагове, които са по-силни от вас. Ще се чудите как може да спечелите, но трябва да си спомните страшната сила на Бог. Припомнете си какво направи Той с враговете ви в миналото и колко верен беше да ви освободи.” „Той е твоята хвала... който извърши за теб тези велики и страшни неща, които очите ти видяха” (Второзаконие 10:21).

Ако вярата ти се клати, припомни си колко могъщ е твоя Бог. Спомни си многото Му освобождения в живота си. Ще видиш, че всяка хватка на страха ще се разчупи пред видението за Неговото могъщество.

4. Имаме оръжие срещу всеки глас на отчаянието.

В сегашното разместване на пластове, много хора са с ограбена вяра заради личните си изпитания, които сякаш нямат край. Бликащата до скоро вяра, сега се е превърнала в чувство на безпомощност и отчаяние. Мнозина се питат в болката си: „Защо Бог не отговаря на молитвите ми? Нещо лошо ли съм направил? Не разбирам защо изпитанието ми продължава? Ядосан ли ми е Господ?” Някои хора се свързват със служението ни и казват: „Няма с кого да поговоря и да споделя бремето си. Имам нужда от някого, пред когото да излея душата си.” В природата ни е да искаме друг човек – с лице, очи уши, да ни изслуша и да ни даде съвет.

Когато Йов беше съкрушен от изпитанията си, той извика: „О, да бих имал някой, който да ме чуе!” (Йов 31:35). Той каза това, докато беше обграден от така наречените си приятели - хора, които не изпитваха съчувствие към проблемите му. Всъщност, тези хора бяха посланици на отчаянието. Така че, Йов се обърна към Господ: „Ето, и сега свидетелят ми е в небето и този, що свидетелства за мен — във висините... Окото ми рони сълзи към Бога” (Йов 16:19-20).

Цар Давид непрекъснато бе заобиколен от хора, имаше голямо семейство и много приятели. И въпреки всичко го чуваме да казва същото: „При кого да отида?” Давид караше Божия народ да направи онова, което направи Йов: "Уповавайте на Него, люде, на всяко време, Изливайте сърцата си пред Него; Бог е нам прибежище" (Псалм 62:8).

Възлюбени, тези примери са покана от Господ към теб. Той те кара да намериш място, където да излееш пред Него обременената си душа. Както Йов и Давид направиха по време на изпитанията си, така може да направиш и ти. Можеш да говориш на Исус за сегашното си изпитание, като Му кажеш колко си съкрушен и дори обезкуражен. В продължение на векове Бог е отговарял на плача на всеки, който е вярвал в обещанията Му. По същият начин е обещал с любов и състрадание да чуе и теб, и никога да не пренебрегне плача ти. И Той ще обнови силата ти за всяка битка.

5. Ние трябва да предадем себе си на Божията грижа във всичко.

Исус предупреди за опасни времена като настоящите: „А по земята бедствие на народите, които ще бъдат в недоумение... Хората ще примират от страх и от очакване на онова, което ще постигне вселената, защото небесните сили ще се разклатят” (Лука 21:25-26). Христос казваше: „Без надежда в Мен, цели множества буквално ще умрат от страх.”

Но за онези, които вярват в Божиите обещания да опази народа Си, има славна свобода от всеки страх. Как става това? Истинската свобода се състои в пълното предаване на живота ти в Господните ръце.

Да предадем себе си на Божиите грижи е акт на вяра. Това означава да се поставим изцяло под властта, мъдростта и милостта Му. Означава също и да бъдем водени от волята Му. Ако направим тези неща, Бог обещава, че ще е изцяло отговорен за нас – да ни храни, облича, дава подслон и да пази сърцата ни от всяко зло.

Исус даде пример за свято предаване, когато отиде на Кръста. Точно преди да предаде духа Си, Той извика: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си” (Лука 23:46). Христос буквално повери опазването на живота и вечното Си бъдеще в ръцете на Своя Баща. Като направи това, Той повери душата на всяка от Своите овце в ръцете на Отец.

Ако ни накарат да поверим живота си на някого, трябва да сме убедени, че този някой има силата да ни опази от всяка опасност, заплаха и насилие. Павел свидетелства: „Зная в кого съм повярвал и съм уверен, че Той е силен да опази до онзи Ден онова, което съм Му поверил.” (2 Тимотей 1:12)

6. Винаги трябва да живеем в Господния страх и благоговение.

Пророците предупреждават, че когато Бог разтърси народите, ще бъдем силно изкушени да се уплашим.

- Езекил попита: „Ще устои ли сърцето ти или ще имат ли сила ръцете ти в дните, когато аз ще се разправам с теб?” (Езекил 22:14)
- Когато Бог предупреди Ной за предстоящия съд и му каза да построи ковчега, той беше „движен от страхопочитание” (Евреи 11:7).
- Дори и смелия Давид призна: „Тялото ми настръхва поради страха от Теб и от присъдите Ти се боя.” (Псалм 119:120)
- Когато Авакум видя катастрофалните дни, които предстояха, той извика: „Чух, и вътрешностите ми се разтресоха, устните ми трепереха от гласа, гнилота проникна в костите ми и на мястото си се разтреперих, защото трябва да чакам скръбния ден” (Авакум 3:16).

Забележете, че страха, който дойде върху тези благочестиви мъже не беше плътски, а беше страхопочитание към Господ. Тези светии не бяха уплашени от врага на душите си, но се

страхуваха от справедливите Божии наказания. Това е така, защото разбраха страшната сила, която стоеше зад приближаващите бедствия. Те не се страхуваха от последствията от бурята, а от Божията святост.

Всеки от нас ще преживее съкрушителен страх в предстоящите смутни времена. Но страха ни трябва да идва от святата ни почит към Господ, никога от плътските притеснения за съдбата ни. Хората по целия свят се изпълват с плътски страх, виждайки дестабилизирането на икономическото положение в своята страна. Такъв е вика на невярващите, които нямат надежда. Това не трябва да е вика на благочестивия.

Ако ти си Божие дете, небесния ти Баща няма да търпи такова неверие в теб. Исаия предупреди: „Кой си ти, че се боиш от човека, който умира, и от човешки син, който ще стане като трева, а си забравил ГОСПОДА, който те е направил... и непрестанно, цял ден се страхуваш от яростта на притеснителя” (Исаия 51:12-13). „ГОСПОДА на Войнствата — Него осветете, от Него се бойте и от Него треперете” (8:13).

Трябва да позволим на Бог да бъде наш страх и благоговение. Този вид страх води не до смърт, а до живот.

7. Трябва да се наслаждаваме в Господ.

Мирът ни винаги ще зависи от предаването ни в Божиите ръце, без значение какви са обстоятелствата. Псалмиста казва: „Наслаждавай се в ГОСПОДА и Той ще ти даде желанията на сърцето ти.” (Псалм 37:4)

Ако напълно си се предал в Божиите ръце, Той ще те укрепи, за да понесеш всякакъв вид трудности. Желанието Му е да се занимаваш с ежедневните си задължения без страх или безпокойство, като вярваш в грижите Му. И предаването ти в Неговите ръце ще има много практически ефект в живота ти – колкото повече се предаваш на Божиите грижи, толкова по-безразличен ще си за условията около себе си.

Ако се предадеш на пазещата Му сила, няма да се плашиш от никакви страшни новини. Няма непрестанно да се опитваш да прецениш следващата си крачка. Всичко това, защото си поверил живота, семейството и бъдещето си в сигурните Му, любящи ръце. Великият ни Пастир знае много добре как да предпази и опази стадото Си, защото ни води с любов.

В заключение се връщам към въпроса, който Исус зададе на Филип: „Какво да направим?” Нека отговора ни да е: „Господи, Ти си чудотвореца. Предавам всичките си съмнения и страхове на Теб. Предавам цялата си ситуация и живот на грижите Ти. Знам, че няма да ми позволиш да отслабна. Всъщност, разбирам, че Ти вече знаеш какво ще направиш с моя проблем. Вярвам в силата Ти.” Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2009 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Words of Comfort and Hope](#) / [Думи на утеха и надежда](#)